

XI. fejezet

1995. február 5., Zombor

"AMINT ÉN A SZOBÁBA BEMENTEM, A DÍSZŐRSÉG KIVONULT"

Még mindig visszacsengtek fülünkben Tari János plébános úr szavai: "Minden pap sokat mesélhetne.". Azonban nem csak emiatt döntöttünk úgy, hogy a fiatalabb lelkészek közül is megkísérelünk szóra bírni valakit. Beszélgetőtársunk, Mikity Ede szilágyi plébános úr jóval a '74-es vallástörvény meghozatala után, a nyolcvanas évek derekán még igen-igen tapasztalta, hogy milyen érzés is az, amikor valakire ferde szemmel néznek azért, mert Isten igéjét igyekszik elhinteni az attól már annyira elszokott emberek szívében. Meg is ragadtak minden alkalmat, hogy borsot törjenek a derék egyházfi orra alá, csak hogy ez nem igazán sikerült, mert Ede atya igencsak magabiztos egyéniség.

*

M. E.: Még le sem érettségiztem, amikor megkaptam a katonai behívót. Mariborban voltam katona. Volt ott egy bosnyák tizedes, aki, miután megtudta, hogy szeminarista vagyok, azt mondta, hogy megismertet egy szarajevói szeminaristával. Persze, nem tudhattam, hogy ez nem csapda-e... Megismerkedtünk és az ő javaslatára eljártunk a jezsuiták templomába. Később kiderült, hogy az egységben van még néhány szeminarista. Alig múlt el egy hónap a berukkolást követően, mikor egyszercsak hívatnak minket azzal, hogy egy belügyes akar velünk beszélni. Kérdem: "Csak minket keres?" A válasz: "Igen." Egyenként mentünk be a szobába... A belügyes nagyon barátságos volt. Kérdi tőlem, igaz-e, hogy én teológus vagyok? Mondom neki: nem, csak szeminarista... "Miért döntöttem úgy, hogy oda iratkozzak?" "...Hát, eldöntöttem és beiratkoztam..." Erre azt mondja, ő azzal van megbízva, hogy ránk vigyázzon... Nem vagyunk mi libák, vagy valamilyen különleges jószág, hogy vigyázni kellene

ránk, gondoltam. Ezután hívatott bennünket többször is. Azt ajánlotta fel, hogy talál nekünk valami más, megfelelő hivatást. Én erre azt mondtam: "Úgyis annyi a munkanélküli, találjon azoknak, mi megtaláltuk a miénket..." Nem fenyegetőzött, csak gyakran hívatott minket, talán azt gondolta, hogy majd így megijedünk. Mi azért továbbra is kijártunk a templomba, a jezsuitákhoz, amit nem lett volna szabad. Akkor még ott volt a jezsuiták novíciátusa. Amint beléptünk, gyorsan felöltöttük az ő reverendájukat és beültünk velük a padba. Nem is volt semmi baj. A végén már hét közben is befordultunk hozzájuk, ott vacsoráztunk, kaptunk gyümölcsöt, ezt-azt... Egyszer csak felhívatott a szobájába a politikai biztos. Azt mondta, hogy én vagyok az, aki a Jugoszláv Néphadsereget szégyenitem, templomba járok, fejemen a vörös csillaggal. Mondom neki, hogy a sapkát le szoktuk venni, ha bemegyünk a templomba!" Majd így folytattam: "Nézze, amikor mi ide kerültünk, nekünk azt mondták, hogy a jogaink nem lesznek megcsonkítva, sőt, még nyertünk is egy jogot: a haza védelmének a jogát. Ha más elmehet moziba, kocsmába, akkor miért ne mehetnénk mi el a templomba?" Erre azt mondja, hogy mehetni mehetünk, csak nem szép, nem "alkalmas". Megint azzal érveltem, hogy sok minden nem "alkalmas", nézzen csak utána, hány katonát dobna ki részegen a kocsmából. Nagyon sokat magyarázott még, én meg ezután csak hallgattam. Nem voltam ideges természetű. Gondoltam magamban: ez is beletartozik a katonaidőbe, ezzel is rövidebb lesz. Végre elbocsátott. Alig múlt el öt perc, jönnek és mondják, hogy hívat a P. kapitány. Mondom: "Hát most voltam nála, ne csináljon belőlem bolondot..." De mentem azért megint...

– No, elmondod, hogy hányszor voltál templomban?

– Nincs nekem mit elmondanom.

Magyarázott még vagy negyed órát. Kitört rajta az idegroham, még inkább, amikor látta, hogy én bfróm. Az állást mindig bfrtam... Ott volt egy alezredes is, aki megkérdezte, miért hívatott a kapitány, majd azt mondta: "Nem csináltál te fiam semmit. Szabad vagy." No,

akkor végre nyugton hagyott. Eltelt az első év. Minket, mint gyanús személyeket nem helyeztek át más helységekbe, minden bizonnyal azért, nehogy itt is ott is killessük a technikai megoldásokat, a katonai titkokat. A tizedesek elmentek szabadságra, így, mit volt, mit tenni, minket neveztek ki ügyeleteseknek a Kuprešak kollégával... Megtudtuk, hogy keresni fogják a vallásos sajtót.

– Kitől?

M. E.: A parancsnokságon dolgozott egy ferences barátnak a testvére, de persze nem tudtak a testvére felől. Attól tudtuk meg, hogy mit fognak keresni... Megkértem a mellettem fekvő legényt, hogy betehessem a nálam lévő lapokat az ő szekrényébe. Másnap jött is az "illetékes". Kérdi, nincs-e nálam valamilyen katolikus sajtó, mert azt hallotta, hogy mi azt itt terjesztjük. Mondom neki, hogy nézze meg a szekrényemet: ha talál valamit, akkor megbüntethet, de, ha semmit sem talál, akkor én jelentem fel őt alaptalan gyanúsítás miatt... Nem nézett bele. Utána többet nem "boldogított". Állandóan figyeltek és havonta legalább egyszer behívtak bennünket, hogy kioktassanak. Mindemellett azt mondom, hogy nekem nem volt nehéz a katonaelet.

– Térjünk akkor talán rá a bajmoki esetre.

M. E.: A bajmoki esetnek voltak előzményei. Megijedtek attól, hogy a gyerekek nagyon szépen, rendszeresen jártak hittanra. Hittantermünk nem volt, a sekrestyében tartottuk a hitoktatást. Anynyian voltak, hogy osztályonként két-két csoportban fogadhattuk csak őket. A hitközségi előjárókkal eldöntöttük, hogy egy régi gazdasági épületet átalakítunk hittanteremmé. A gyerekeket is elhívtuk takarítani. Javában dolgoztunk mindannyian, amikor egyszercsak bejön egy tanító néni és irkálja föl a gyerekek nevét. Nem is vettük észre. Ő nem szólt, azt se mondta "jó napot"... Másnap felelősségre vonta a gyerekeket, hogy mit keresnek a plébánián és tartott egy előadást. Azt mondta, hogy egy öntudatos gyerek nem jár hittanra és nem hord csutkát, meg nem takarft a plébánián. No, én nem voltam

rest és másnap bementem az iskolába. Megkérdeztem, hogy miért nem hagyja békén a gyerekeket, elvégre vallásszabadság van?... A legvallásellenesebb tanító nem átalott vasárnap odaállni a templomajtóba és felirkálni azokat a gyerekeket, akik templomban voltak. Azért is bementem és megmondtam az igazgatónak a véleményemet... De elmentem az illető tanító úrhoz is. Ordibálni kezdett, ki akart dobni, de én azt mondtam: "Hát nem dobhat ki, mert maga igazi kommunista szellemű és eszerint ez a lakás éppúgy az enyém, mint a magáé." Azt is mondtam neki, hogy ne fagyoskodjon ilyen hideg, szeles időben, a gyerekekre várva a templom előtt. Miért nem jön be a plébániára és kéri el a gyerekek névsorát. Erre azt kiabálta, hogy én egy spicli vagyok. Már előzőleg sok mindent megtudtam róla, azt, hogy iszákos, meg hogy miként él. Mondtam neki, inkább a családjával, meg a saját dolgaival foglalkozzon és ne lovagoljon állandóan azon, hogy ki jár a gyerekek közül hittanra, meg templomba... Másokhoz is elmentem ám én. Persze, hogy nem tetszett nekik és alig várták, hogy a bosszújukat rajtam valahogyan kitöltsék. Egy alkalommal megyünk a temetési menettel az iskola előtt. Az egyik tanteremből szerb nyelven mindenfélét kiabálnak, keresztet vetnek, kicsúfolják a temetési menetet... Mondom a jelenlevőknek, hogy álljanak meg, majd én bemegyek az iskolába. Be is mentem. Amikor meglátták a fekete palástot úgy megijedtek, hogy minden irodát, de még a tantermeket is magukra zárták. A folyosón ott volt egy pacséri fényképész, aki a gyerekeket fényképezte volna a tablóra. Kértem tőle, hogy ő-e az igazgató. Nagy rémülten feleli, hogy: nem. No, mondom, szerencséje, hogy nem maga az... Vagy tíz percig szaladgáltam ott lefelé, majd úgy döntöttem, hogy kikísérem és elbúcsúztatom a halottat, és utána visszajövök. Úgy is történt. Amikor visszaértem, megvártam, hogy becsöngessenek és megkezdődjön az óra, nehogy megint kizárjanak. Bekopogtam abba a tanterembe, amelyiknek az ablakából csúfolódtak. Elmondtam a tanítónőnek, hogy a diákjai nem éppen szép szavakkal illették a megboldogultat, meg a temetési menetet. Ez nem méltó egy iskolához, ahol a jóra, meg a szépre kellene,

hogyan tanítsanak. Azt mondja, hogy már mindenről tud. Majd legközelebb odafigyel, hogy vigyázzállásban álljanak a gyerekek, ha temetési menet megy az ablak alatt. Mondom, nem kell, hogy vigyázzállásban álljanak, de egy alapvető emberi tisztesség legyen a viselkedésükben. Ezek voltak az előzmények. Kihívtak egy halottnak a temetésére. Megjelenik az udvaron a Harcos Szövetség két képviselője, azzal, hogy ők itt beszédet akarnak tartani, mert a megboldogult a Petőfi-brigád szanitéce volt. Mondom: "Semmi akadálya, csak rövid legyen és elég ha csak az egyik helyen elmondják, nem kell itt is, meg a temetőben is; meg akkor mondják, amikor én jelt adok, mert a család egyházi temetést kért..." Ekkor még túrtörtötték magukat. Utána megint hívtak egy kommunista temetésére. A megboldogult kétes körülmények között lett patikus, a munkahelyén sokat lopott, menesztették hát onnan, meg a pártból is, mert ugye szégyent hozott rájuk... Ezt a család úgy akarta megbosszulni, hogy egyházi temetést rendelt. Kimentem... Még mielőtt az udvarba léptem volna, odalép hozzám egy ifjú kommunista és azt mondja, vegyem tudomásul, hogy ezt a hölgyet most, a halála után visszavették a pártba, tekintettel arra, hogy a Kommunista Ifjúsági Szervezet (SKOJ) alapítótagja volt, és ők díszőrséget állnak a szobában. Mondom neki, hogy ez nem rám tartozik és nem is érdekel... Úgy folytatja, hogy ők arra szeretnének figyelmeztetni, hogy a szobában elvégezhetem a szertartást, az udvaron nem, ott majd ők megtartják az övékét és én legfeljebb a temetőben befejezhetem, de nem az ő jelenlétükben, mert ők egyházi temetésen nem akarnak részt venni... Tudtukra adtam, hogy a rokonság egyházi temetést kért, ami három órára lett kihirdetve. Most két óra ötvenhat perc van, adok négy perc gondolkodási időt. Ha nem úgy lesz, ahogy a rokonság kérte és az egyházi szabályzat előírja miszerint én kezdem a szobában is, az udvaron is és a temetőben is, és én adok jelt, hogy mások mikor mondhatják a magukét, akkor én három perc alatt a templomban vagyok. Bementek. Gondolkoztak, gondolkoztak... Azt mondják egyszer csak: jól van, akkor én csináljam, ahogy akarom. Mondom: "Nem arról van szó, hogy én

hogy akarom; ha valamit akartak, miért nem tartották meg egy órával előbb...” Amint én a szobába bementem, a díszőrség kivonult. Csak később, az újságból tudtam meg, hogy azért vonultak ki, mert ilyen "erős" volt a fellépésem. Bosszúból meg sem tartották a gyászbeszédet, pedig hát minden bizonnyal nagyon szívreható lett volna.

– És mit szolt a megboldogult családja?

M. E.: Nem tudtuk, hogy kik tartoznak a családhoz, a rokonsághoz. Ezek soha nem jártak templomba. Én akkor voltam ott, se előtte, se utána. A harmadik eset megintcsak temetéssel kapcsolatos volt. Jöttek jelenteni, hogy D. S. meghalt. Hát, mondom, az Isten nyugosztalja. Azt mondják, hogy el kellene temetni. Mondom: "Nem vagyunk mi temetkezési vállalat, mi csak az egyházi végtisztességet szoktuk megadni. A megboldogult tudtommal nem volt hívő, soha nem törődött az egyház dolgaival." A plébánosom javasolta, menjünk ki mégis, végezzük el a dolgunkat. Jól van, mondom... Kimegyek, hát látom a Harcos Szövetség képviselőit.

– Csak nem volt harcos?

– De, igen.

– Az nem lehet, hisz a háborúban nem vehetett részt.

– A beszolgáltatások idején jeleskedett... –, ment a végrehajtóval, söpörték le a padlásokat, elverte a jónépet.

– Ide figyeljenek, hát ez semmilyen hős, ezt nem illeti meg az ilyen külön beszéd.

De ők csak hajtják, hogy "már összeállították"... Összeállították?! Volt nekik egy "sablonjuk", csak a nevet kellett kicserélni... El is mondták nekem út közben a temetőig a sírásók a beszédet, mert fejből tudták... Mondom az uraknak: "Nézzék kérem, az én szertartásom alatt el ne mondják ezt a beszédet..., hogy szenvedett a német, meg a magyar fasisztáktól, mert a magyarok, a németek, meg a becsületes emberek szenvedtek tőle." ...Az udvaron még túrtörtették magukat, úgy ment minden, ahogyan az egyházi előírások diktálják. Kérünk a temetőbe, odaküldenek egy embert, hogy most én hall-

gassak; ha ők megtartották az övékét, akkor folytathatom. Visszaüzentem, hogy ez nem úgy van, ez egyházi temetés, majd ha én befejeztem, akkor ők folytathatják. Ha nem helyeslik, én azonnal itthagynom a temetést... Meg sem várták, hogy az ember a válaszzal visszaérjen, belekezdtek a "gyönyörűszép" gyászbeszédbe. Én pedig azonnal levettem a palástot, a karinget, a stólát, visszamentem a templomba és leállítottam a harangokat. Ennyiből állt az egész... Másnap reggel éppen magyar mise volt. A megboldogult hozzátartozói ott voltak mind a templomban, az első padban. Azok se jártak soha templomba. A mise végén ugye mondom, hogy "a szentmise véget ért"... Hát egy kicsit "nyögtek" magyarul, mégpedig azt, hogy: "Majd neked is véged lesz, majd adunk 'ezt', meg adunk 'azt'". Mondom nekik: "Hallják, itt ne pofázzanak, ez nem pártgyűlés, se nem piac; ha mondanivalójuk van, jöjjenek be a plébániára."... Odajött egy asszony, kezdett hadonászni... Mondom neki: "Csak kifelé, kifelé..." Erre ki is mentek... Másnap a kántor kérde tőlem, hogy olvastam-e, mit ír az újság? Tőlem ugyan írhat, amit akar. No, abban a cikkben az is benne volt, hogy "biztos forrásból" vették az információt. A cikk szerzője persze ott se volt. A végén úgy esett ki, hogy azok engem az oltárnál fölpofoztak, mivel azt mondtam, hogy "nektek, csillagosoknak itt nincs keresnivalótok"... Utána a Szabadkai Újságban, a ČIK-ben és a START-ban is benne volt, olyan címmel, hogy "Gura pop krst pred petokrakom" (Löki a pap a keresztet az ötágú elé)... Nem győztem olvasni... No, de a végén elült az egész. Volt még egy tragikomikus eset. Misityevo olyan öt kilométernyire van Bajmóktól. Ott is meghalt egy harcos. Akkor tudódott ki, hogy katolikus, amikor temetni kellett. Szegénykém, nagyon megjáródott. Zöld kukoricát vagdalt a disznóknak, egy infarktus érte és beesett a disznóólba. A disznók megették, csak a csontjait temettük. A gyerekei hazajöttek Belgrádból... Hát, indul a menet autókkal a benzínkútig. Ott mindenki kiszállt. Mikor indultunk volna gyalog tovább, látom én, hogy viszik a csillagos "vasalódeszkat". Mondom nekik: "Hallják, én ilyesmi után nem megyek. Csillag után nem megyek. Ha már papot

hívtak a temetésre, akkor tessék keresztény jeleket vinni.” Hát most mit csináljanak, csillagot hoztak... ”Tegyék a koporsó alá...” tanácsoltam nekik. Úgy is lett. Minden jel, fejfa nélkül kísérték a halottat a temetőbe.

EZT ÍRTA AZ ÚJSÁG:

INCIDENS A TEMPLOMBAN

Miért pofozták fel a bajmoki papot?

Napok óta beszédtema nemcsak Bajmokon, hanem Szabadkán is az az eset, amely nagy felháborodást keltett egész Észak-Bácskában. Nemcsak azért, mert Ede Mikić bajmoki katolikus lelkész néhány pofont kapott mise közben, hanem az előzményekért, és az említett pap már nem első ízben tanúsított magatartásáért is.

De miről is van szó? Az előzményekről: a minap elhunyt Stipan Dević volt harcost temették Bajmokon. A szertartáson a Harcos Szövetség helyi szervezetének képviselői megfelelő módon akartak elbúcsúzni társuktól, és erre az alkalomra gyászbeszédet készítettek. A jelenlevő Mikić lelkész, aki szolgáltatásai fejében 6500 dinárt kapott az elhunyt lányától, nem volt hajlandó a Harcos Szövetség képviselője után elmondani a búcsúbeszédet, illetve megtartani a szokásos szertartást, hanem tüntetőleg elvonult a helyszínről.

– Ez nem az első eset Bajmokon, hogy Mikić fly módon viselkedik. Legalább három ízben történt meg, hogy nem volt hajlandó elvégezni a szertartást a fenti okok miatt. A bajmoki plébánossal, valamint a pravoszláv pappal, aki Pacséról szokott átjönni a temetésekre, ilyen még nem fordult elő, mindig korrektül viselkedtek és nem okoztak incidenseket egy-egy ilyen szertartás alkalmával – vélekednek a helybeliek.

A temetőben történt esetnek azonban másnap folytatása következett. A reggeli misén ugyanis megjelent az elhunyt lánya és hozzátartozói, s Ede Mikić azt mondta nekik: "Minek jöttök ide ti, csillagosok, amikor úgysem hisztek?" Ez nyilvánvalóan alaposan felkavarta a kedélyeket, s ekkor csattantak el a pofonok, zűrzavar, tolongás támadt, a hívők alig tudták szétválasztani a pereskedő feleket...

– Az eset megtörtént, nyilvánvalóan már nehéz helyrehozni a hibákat – mondja Dragutin Miljković, a K. SZ. szabadkai községi bi-

zottságának végrehajtó titkára. Mikić lelkész etikai és erkölcsi-emberi magatartását mindenképpen el kell ítélni, hiszen ilyen cselekedetekre nem ragadtathatja el magát az ember, ha egy embertől való végső búcsúról van szó. Teljesen érthető a bajmokiak felháborodása. Természetesen az ilyen viselkedés nincs összhangban a hitközségekről szóló törvénnyel sem, s ezért valószínűleg foglalkozik az esettel az illetékes községi bizottság is.

– Az elmúlt években nem történt semmilyen nagyobb szabálysértés az egyházközösségekben, éppen ezért meglepő a bajmoki incidens és a lelkész viselkedése. Az egyházközösségekkel való kapcsolataink is jók. A községi képviselő-testület illetékes bizottságának ülésén mindenképpen napirendre kerül az ügy és kikérjük a katolikus egyház véleményét, állásfoglalását is az esettel kapcsolatban – mondja Ijubomir Graovac, a Szocialista Szövetség szabadkai községi választmányának titkára.

Volt ahogyan volt, egy tanulságot azonban mindenképpen le kell vonni az esetből: a fentihez hasonló visszaesések csak akkor történhetnek, ha mi társadalmilag nem rendezzük az ilyen szertartások menetét, rendjét.

A fenti esetben nyilván éppen a szervezethez hiánya okozta előbb a félreértést, majd az incidenst is.

K. F.

(MAGYAR SZÓ, 1985. VIII. 24.)

Incidens a templomban

Miért pofozták fel a bajmoki papot?

Napok óta beszélik a nemcsak Bajmokon, hanem Szabadkán is: az eset, amely nagy felháborodást keltett egész Észak-Bácskában. Nemcsak azért, mert Ede Mikić bajmoki katolikus lelkész néhány pontot kapott másokéon, hanem az elküldéséért, és az enyhített pap már nem első ízben tanúsított magatartásáért is.

De miről is van szó? Az előzményekről: a minap elhunyt Slišan David volt harcos temették Bajmokon. A szertartáson a diákok Szövetség helyi szervezetének képviselői megállás nélkül akartak alibeszéni társukról és erre

mint a pravoszláv pappal, aki Pecsérről szokott kijönni a temetésekre, ilyesmi még nem fordult elő, mindig korrektül viselkedtek és nem okoztak incidenseket egy ilyen szertartás alkalmával – vélekednek a helybeliek.

A temetőben történt esetnek azonban másnap folytatása következett. A reggeli misén ugyanis megjelent az elhunyt lánya és hozzátartozói, s Ede Mikić azt mondta nekik: „Minek jöttök ide hirtelen, amikor igazságot beszéltek?” Ez nyilvánvalóan sértően felkavarta a kedélyeket, s ekkor csattantak el a pofonok: zúzóru-

lven viselkedés nincs összhangban a hitközségekről szóló törvénnyel sem, s ezért valószínűleg foglalkozik az esettel az illetékes községi bizottság is.

– Az elmúlt években nem történt semmilyen nagyobb szabálysértés az egyházközösségekben, éppen ezért meglepő a bajmoki incidens és a lelkész viselkedése. Az egyházközösségekkel való kapcsolataink is jók. A községi képviselő-testület illetékes bizottságának ülésén mindenképpen napirendre kerül az ügy és kikérjük a katolikus egyház véleményét, állásfoglalását is az esettel kapcsolat-

A CÍMZETT VÁLASZOL

Tisztelt szerkesztőség!

A sajtóról szóló törvény értelmében kérem jelentessék meg írásomat újságjukban, mert tévesen és egyoldalúan tájékoztatták az olvasókat a bajmoki templomban és temetőben történekről a Magyar Szó 1985. augusztus 24-i számában Incidens a templomban című írásukban.

Az alcím nem fedi a valóságot, mert a bajmoki papot nem pozították fel a templomban.

Nem felel meg a valóságnak az sem, hogy az elhunyt Stipan Dević lánya a lelkész szolgálata fejében 6500 dinárt fizetett. Az elhunyt két napon keresztül minden órában harangoztak a hozzátartozók kívánsága szerint, amiért 2700 dinárt fizettek a harangozóknak – nem a papnak! Kétszáz dinárt fizettek a ministránsoknak és csak 1500 dinárt a temetési szertartásért, amiből a lelkésznek 250 dinár jár, tehát összesen 4400 dinárt fizettek nemcsak a lelkész szolgálatai fejében.

Ami az egyházi temetést illeti, mindenki tudja – nem kötelező. De aki ennek ellenére igényli és kéri, tartsa magát az egyházi előírásokhoz, amelyekben az áll: a szertartást megszakítani nem szabad. Alkotmányunk szintén kimondja, hogy az egyházi szertartást zavarni, megszakítani tilos. Egyházi szertartás alatt csak akkor beszélhet valaki, amikor erre sor kerül. A szertartáskönyv szerint az udvarban az utolsó ének előtt, vagy a temetőben szintén az utolsó ének előtt. Ha valakinek az egyházi előírás nem megfelelő, ne papot hívjon, hogy a temetést vezesse. Ezt hangsúlyoztam Stipan Dević temetése alkalmával is. Előre megkértem az illetékeseket, hogy ehhez az előíráshoz tartsák magukat, amire ők semmit sem válaszoltak, hanem az egyházi szertartást nem megengedett helyen megszakították.

A temetőben történt eset másnapi folytatásának leírása sem felel meg a valóságnak. Amikor másnap reggel a lelkész a misét befejezte az elhunyt lánya kiabálni kezdett a templomban, fenyegette

a papot és mindenféle sértő szavakkal illette. Mire odamentem és megmondtam neki, ennek itt helye nincs, ha valami panasza van, jöj-jön be az irodába. Erre ő és egy másik nő hadonászni kezdtek táskáikkal mindenfélét kiabálva. Láttam, hogy nem tudom lecsitítani őket, kimentem. Verekedésre nem került sor, nem került sor a hívek közbelépésére sem.

Mindezt tanúkkal tudom bizonyítani.

Kérem a tisztelt szerkesztőséget, frásomat az olvasók tárgyilagos tájékoztatása végett, a sajtótörvény előírása szerint a Magyar Szóban közöljék le, mert senkinek a becsületét nem tehetik kockára bírósági ítélet előtt, még akkor sem, ha papról van szó.

Tisztelettel:
Mikikić Ede (értsd: Mikity Ede – A szerzők)
róm. kat. lelkész

*

Valóban olvasóink részletesebb, szerteágazóbb tájékoztatása érdekében közöljük levelét, és nem a polemizálás szándékával. Annál inkább, mert levelével tulajdonképpen nem oszlatta el a kételyt: incidens történt a temetőben és a templomban is. Augusztus 24-én megjelent frásunk megbízható tényforrásokra alapult, s úgy érezzük, elmarasztaló hangneme ellenére nem történt "egyoldalú tájékoztatás" a részünkről.

(MAGYAR SZÓ, 1985. szeptember 1.)